

כאייל תערוג

פרשת שבוע לעילוי נשמת אייל מבורך מויטו הי"ד

פרשת "וילך": פרידה והמשכיות / אסתי ברדזה, שהייתה זוגתו של אייל ז"ל

פרשת וילך הפרשה הקצרה ביותר בתורה – רק שלושים פסוקים – אך היא מהטעונות ביותר במשמעות. היא מתארת את יומו האחרון של משה רבנו, ואת הדברים שהוא מבקש להותיר אחריו. פרשה זו ניצבת על התפר שבין סוף להתחלה. ביום חייו האחרון, משה רבינו מעביר לעם ישראל שלושה מסרים מרכזיים:

- (1) **המשכיות ההנהגה** – העברת הלפיד ליהושע;
- (2) **המשכיות הרוח** – כתיבת התורה ומסירתה לכהנים ולזקנים כ"עד נצחי";
- (3) **המשכיות הקהילה** – מצוות הקהל, התכנסות כללית אחת לשבע שנים לחיזוק הזהות והאמונה. שלוש המשכיות הללו יוצרות תנועה של "וילך": לא עמידה במקום, אלא הליכה קדימה – גם כשפרידה מרחפת באוויר.

מעבר לסיפור עצמו, יש משהו עמוק בעצם הקיצור של פרשת וילך. פרשה כה קצרה שמתרחשת ביום אחד בלבד, יום חייו האחרון של משה, מזכירה לנו שלא הכמות היא שקובעת אלא העוצמה. לעיתים, רגעים ספורים או מילים מועטות יכולים ללוות אדם לדורות. כך גם בחיים שלנו – לא תמיד אורך הזמן קובע, אלא איכות הדרך, טביעת האצבע שאנחנו משאירים, והחוזק של הערכים שאנחנו בורחים להעביר הלאה.

הפרשה נפתחת במילים מרגשות: "בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, לא אוכל עוד לצאת ולבוא, וה' אומר אלי: לא תעבר את הירדן הנה (דברים ל"א, ב). משה, המנהיג שעמד לצד העם ארבעים שנה, מודיע בפשטות ובענווה על סיום דרכו. הוא יודע שלא ייכנס לארץ המובטחת, אך מבקש להכין את העם לקראת העתיד. זהו רגע טעון של פרידה, אך הוא מלווה באמון עמוק בהמשכיות.

משה פונה אל העם כולו ומבקש מהם לא לפחד מהעמים בארץ: "כי ה' אלקיך הוא ההלך עמך, לא ירפך ולא יעזבך" (שם, ו). לאחר מכן הוא פונה ליהושע בן נון, תלמידו וממשיך דרכו, ואומר לו: "חזק ואמץ, כי אתה תבוא את-העם הנה". שתי מילים קצרות – "חזק ואמץ" – חוזרות שוב ושוב, ומבטאות את הליבה של המנהיגות: לתת ביטחון, להאמין ביכולת, ולהחזיק מעמד גם מול הפחד.

בנוסף, ניתן לראות שפרשת וילך מציבה בפנינו תנועה כפולה – פרידה והתחלה. מצד אחד, משה נפרד מהעם לאחר ארבעים שנות הנהגה; ומצד שני, הוא מטמיע בהם את הכוח להמשיך קדימה, עם יהושע, עם התורה, ועם תחושת השליחות המשותפת. זהו שיעור גדול לחיים: שגם כאשר פרק מסוים מסתיים – בין אם זו שנה שמסתיימת, תקופה אישית, או קשר – תמיד יש הזדמנות לפתוח דף חדש, להמשיך קדימה ולבנות עתיד שמבוסס על מה שנחרט בלב וביכרון.

משה כותב את התורה – או לפחות את חלקה האחרון – ומוסר אותה לכהנים בני לוי ולזקנים. הוא מבקש שהתורה תהיה שמורה וקרובה לעם, כדי שתלווה אותם תמיד. זהו מעשה של נצחיות: האדם הולך, אבל התורה נשארת עד נצח, מלווה את העם בכל דור ודור.

משה מצווה על מצווה מיוחדת: אחת לשבע שנים, במוצאי שנת השמיטה, כל עם ישראל יתכנס בירושלים בחג הסוכות. שם המלך יקרא בתורה בפני העם כולו – גברים, נשים, ואפילו ילדים קטנים. מעמד זה, הנקרא מצוות הקהל, נועד לחזק את האמונה ואת תחושת הזהות המשותפת. זו הזדמנות נדירה שבה כל עם ישראל מתייצב יחד, שומע את אותן מילים, ומרגיש חלק מעם אחד ולב אחד.

בסיום, ה' אומר למשה כי עם ישראל לא תמיד ילך בדרך הנכונה: יבואו ימים של חטא ושל סטייה מהדרך, וכתוצאה מכך גם צרות וגלויות. אך התורה, שנמסרה לעד, תשמש תמיד כתזכורת ותאפשר לעם לחזור, לתקן, ולמצוא את הדרך מחדש.

הפרשה נקראת סביב ראש השנה, והקשר בין השניים טבעי. משה מסכם את חייו האחרון שלו – וגם אנחנו מסכמים את השנה שעברה. הוא מבקש מהעם להתחזק לקראת העתיד – וגם אנחנו מחפשים אומץ ושאיפה להתחיל מחדש. מצוות הקהל מזכירה התכנסות כללית – ובראש השנה

כאייל תערוג

פרשת שבוע לעילוי נשמת אייל מבורך מויטו הי"ד

אנחנו תרים אחר הקהילתיות, עם תחושת אחדות וחיבור. התורה נמסרת לעד – ובראש השנה אנחנו בוחרים מחדש לחיות עם משמעות וערכים שילוו אותנו.

אייל היה מנהיג. בכל תחום בחייו. המנהיגות זרמה ממנו בטבעיות: בין אם כמפקד בצבא, כדמות מרכזית בקבוצת חברים, כבן זוג תומך ומוביל, כאח גדול שנותן דוגמה.

כמו משה שידע שדרכו האישית הסתיימה אך ביקש להבטיח את ההמשכיות, כך גם דרכו של אייל ממשיכה להתקיים בכל אחד מאיתנו.

המסר של "חזק ואמץ" כאילו נכתב עליו: הוא ידע לעודד, לחזק, ולהפוך כל קושי להזדמנות. הוא ידע להזכיר לעצמו ולאחרים מהי המטרה, ולעמוד מולה בנחישות.

כמו שהתורה נמסרה "לעד" כדי שתמשיך להאיר את דרכו של העם, כך גם זכרו של אייל משמש עדות חיה – עדות לכך שהטוב, האומץ והחום האנושי יכולים להמשיך ולהשפיע.

ובנימה אף יותר אישית, אייל השפיע עמוקות על מי שאני היום.

הוא פתח בפניי עולמות חדשים, הראה לי צדדים שונים מהחיים שלא הכרתי, ולימד אותי איך חברות אמיתית צריכה להיראות, כזו שמבוססת על נתינה ללא תנאים.

הוא ידע להוציא ממני צחוק טהור שהיה מרפא כל עצבות.

את אייל הכרתי במהלך המיונים לשנת השירות מטעם הסוכנות היהודית. הקשר שלנו המשיך ונרקם במהלך השנים. יחד אתו, שנה הרחק מהבית לא נראתה כל כך בודדה. מצאנו זה בזה אוזן קשבת וחברות אמת: צחקנו, דיברנו, שיתפנו זיכרונות מהחיים הכה שונים שיצא לשנינו לחוות. השווינו ולמדנו האחד מהשני. מעבר לחבר ובן זוג, אייל היה עבורי גם מורה דרך – בענייני דת, ערכים ומידות טובות שהוא ספג בחייו והעביר הלאה ברגישות וענווה.

הפרידה הפתאומית ממנו היא כאב יומיומי שלא חולף. הזיכרונות אתו מוקרנים בראשי. זיכרונות שהלואי ויכולתי להקרין לכל אוהביו כך שנוכל להתמוגג מהם יחד.

ובכל זאת, אייל ממשיך להיות חלק ממני. הערכים שלו ממשיכים ללכת איתי בכל צעד ובכל החלטה. בכל יום אני נזכרת בשיעורים שלמדתי ממנו – על חשיבות המשפחה, על נתינה בלי גבול, על החום שהוא הקרין ועל אהבתו הגדולה לאנשים. אלו הן המתנות שהוא השאיר לי, שגורמות לי לרצות להמשיך את דרכו, לפזר טוב בעולם, לחבק, לעודד, ולזכור שגם מעצב יש כוח להצמיח אור.

שבת שלום,

אסתי ברדזה